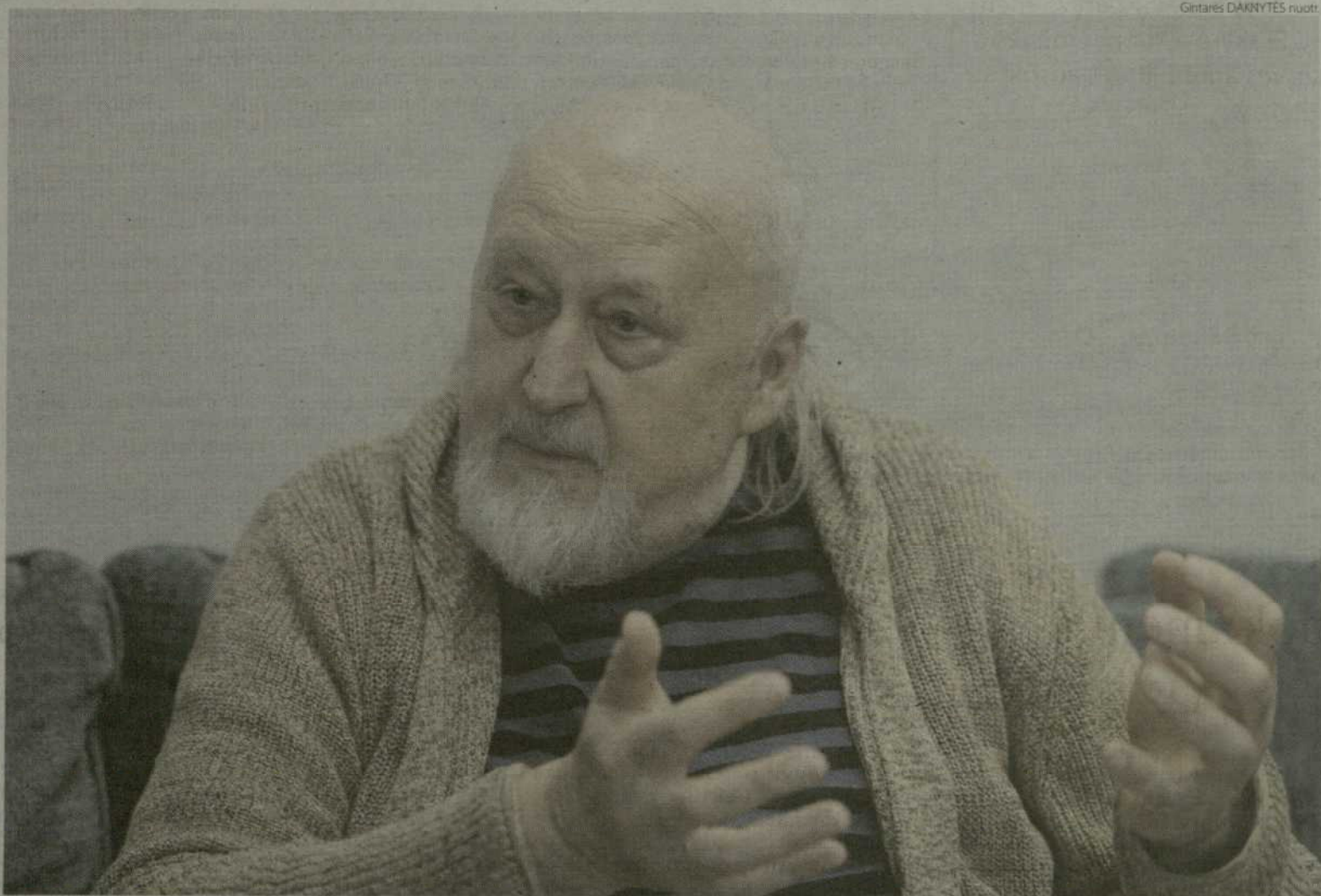

Gytis Padegimas į Šiaulius grįžo lydimas sukakčių

Gegužės pabaigoje Valstybiniame Šiaulių dramos teatre premjerą „Molė Svini“ pristatęs Gytis Padegimas mini ypatingas progas: praėjo 50 metų nuo jo pirmosios premjeros Šiauliuose „Donja Rosita, arba Gėlių kalba“, 15 metų nuo paskutinio spektaklio Šiauliuose „Iguanos naktis“ pastatymo, „Molė Svini“ – jau 125-as režisieriaus spektaklis. „Aš aktyviai dalyvauju visuomeniniame gyvenime, bet scenoje, teatre, mane domina ne visuomeniniai socialiniai įvykiai, bet žmogus, jo psichologija, jo gelmė“, – sako režisierius.

Nukelta į 10 psl.

„Labai džiaugiuosi, kad Šiaulių teatras yra mylimas ir linkiu, kad jis kuo toliau, tuo labiau atlieptų žiūrovų interesus. Nesakysiu skoni, bet žiūrovų vidinės reikmės nuostatas. Ko žmogui reikia, gal jis pats nežino, bet atėjęs randa ir labai apsidžiaugia: šito man kaip tik ir reikėjo“, – sako Gytis Padegimas.

Kai miestas nesutampa

Kas lemia norą ar nenorą tapatintis su gimtuoju miestu? Ar miestas yra atsakingas už savo praeitį, kokią įtaką jis daro jame gyvenusių ar iš jo išvykusių žmonių savivokai ir kaip keičiasi santykis su miestu bėgant laikui? Apie gimtąjį miestą ne tik kaip geografinę vietą, bet ir kaip asmeninę patirtį, atminties lauką bei tapatybės dalį, apie savo kūrybos santykį su juo pasakojo Šiauliuose gimusios rašytojos Sandra Bernotaitė ir Kristina Tamulevičiūtė. Povilo Višinskio bibliotekoje vykusiame susitikime rašytojas kalbino Jūratę SOBUTIENĘ.

Sandros BERNOTAITĖS nuotr.

Sandra BERNOTAITĖ – prozininkė, poetė ir dramaturgė, šešių knygų autorė, įvertinta Augustino Griciaus bei Lazdynų Pelėdos premijomis. Jos romanas „Akys chimeros“ (2021) pripažintas viena kūrybiškiausių metų knygų. Knygos apie rašymo meistriskumą tapo svarbiu įrankiu pradedantiems kūrėjams: knyga „Laisvojo rašymo elementai“ pasirodė 2016 m., pernai išleista antroji knyga apie kūrybiškumą „Pojučių rašymas“.

Po trijų dešimtmečių, praleistų Vilniuje, Melburne ir Kaune, prieš dvejus metus rašytoja grįžo į gimtuosius Šiaulius. Čia Sandra ne tik kuria, bet ir telkia vietos literatų bendruomenę: veda atminties rašymo dirbtuves bei inicijavo Povilo Višinskio bibliotekoje besirenkantį rašančiųjų šiauliėčių klubą.

Paprašyta įvardyti kūrybines sąsajas su Šiauliais, Sandra prisimena rašiusi į Šiauliuose leidžiamą almanachą „Varpai“ bei savo pjesę „Glaudžiu ir glaudžiuosi“ apie Šiauliuose jaunystės laikais bendravusias žymias asmenybes – Algirdą Julijų Greimą ir Aleksandrą Kašubienę.

Kristina TAMULEVIČIŪTĖ – poetė, prozininkė ir viena aktyviausių pietų slavų literatūros vertėjų Lietuvoje. Keturių knygų autorė. Lietuvos rašytojų sa-

(2013). Jos poezijos knyga „Gyvybė“ tapo Metų knygos rinkimų nominante bei buvo įvertinta Zigmo Gėlės premija už geriausią metų debiutą.

Šiauliuose gimusi autorė studijavo ir stažavosi Slovėnijos, Bosnijos ir Hercegovinos bei Italijos universitetuose. Kristina iš anglų, slovėnų, kroatų ir bosnių kalbų yra išvertusi apie 40 knygų. Jos kūrybinė amplitudė siekia nuo oficialaus Slovėnijos himno vertimo iki tarptautinio bestselerio apie rankdarbius (2025 m. nėrinių schemų knyga „Crochet Like a Goth“ tapo „Amazon“ bestseleriu Nr. 1 nėrinių kategorijoje). Verčia iš slovėnų, kroatų, bosnių, serbų, anglų ir ispanų kalbų. Rudens pradžioje turėtų būti išleista K. Tamulevičiūtės knyga paaugliams „Šiaulių ragana ir kitos paslaptys“.

Šiauliai – biografijos faktas ar emocinė būseną?

– Sandra ir Kristina, esate rašytojos iš Šiaulių. Ar esate pažįstamos, ką žinote viena apie kitą?

Sandra: Ne, pažįstamos nebuvome. Pernai Klaipėdoje buvo paskelbtas novelių konkursas, buvau vertinimo komisijoje. Nežinojau, kad novelė „I am here to stay“ – Kristinos, komisija vertina anoniminius kūrinius. Kai perskaičiau tą novelę, supratau, ka-

Šiauliuose vyks šamoto skulptūrų pleneras „Saulės stulpai“

Birželio 13–23 dienomis Talkšos ežero pakrantėje (prie skulptūros „Geležinė lapė“) vyks didelio formato šamotinių skulptūrų pleneras „Saulės stulpai“, renginių ciklo „Saulės augimas. Saugantis lokys“ dalis.

Plenere dalyvaus šiauliečiai keramikai Irena ir Vilius Šliuželiai, Beate Kate Ločmele (Jekabpils, Latvija), Rūta Kurpniece (Ryga, Latvija), Tiina Kaljuste (Talinas, Estija), Živilė Bardzilauskaitė-Bergins (Kaunas), Domilė Ragauskaitė-Svirnelienė (Štutgartas, Vokietija).

Profesionalius keramikos ir skulptūros menininkus subursiantis renginys Šiauliuose organizuojamas ketvirtą kartą. Šiaulių dailės mokyklos pradėta plenero tradiciją antrus metus tęsia Šiaulių kultūros centras.

Plenere menininkai sukurs keturias monumentalias skulptūras, jų idėjas įkvėpė Šiaulių miesto heraldika, istorija – menininkai kūriniuose interpretuos miesto herbe ir kultūri-

nėje atmintyje svarbius simbolius.

Latvijos menininkės Beate Kate Ločmele ir Rūta Kurpniece kurs skulptūrą „Bundantis jautis“, estė Tiina Kaljuste – „Saugantį lokį“, mamos ir dukros kūrybinis duetas Živilė Bardzilauskaitė-Bergins ir Domilė Ragauskaitė-Svirnelienė – „Apvaizdos akį“, Irena ir Vilius Šliuželiai – „Kunigaikštišką kepurę“.

Birželio 23 dieną, artėjant vidurnakčiui, vyks išdegtų skulptūrų atidengimo ritualas.

Dalyvaus Pasvalio sutartinių giedotojų grupė „Rags“, Šiaulių kultūros centro choreografijos studija „Aušrelė“, Šiaulių Jovaro progimnazijos ir Didždvario gimnazijos liaudiškų šokių ansamblis „Šėltinis“, Šiaulių Dainų progimnazijos liaudiškų šokių studija „Šermukšnelė“.

Vėliau skulptūros papildys Rėkyvos kultūros namų teritorijoje formuojamą šamoto skulptūrų parką.

„Šiaulių krašto“ inf.

Talkšos ežero pakrantėje vyks tradicija tampantis šamoto skulptūrų pleneras.

nesutampa

Kristina Tamulevičiūtė.

– Sandra, turite prabangą skaityti geras knygas anglų kalba, ta kalba dėstote. Koks jūsų santykis su kita kalba?

– Klaipėdos universitete dėstau literatūros teorijos įvadą, kūrybinį rašymą, dėstau lietuviškai ir angliškai. Įdomu, kad gyvendama Australijoje kompleksavau dėl kalbos. Viena 90-metė močiutė lietuvė, dar Smetonos laikais kaip vaikas menanti, sakė man, kad grįžusi į Lietuvą neprapulsiu, nes turėsiu bent vieną profesiją. Numojau, kad tikrai ne, baikite, bailsi ta mano anglų kalba. Grįžus į Lietuvą mano tarimas staiga pagerėjo... Matyt, buvo kaltas kompleksavimas. Ir čia net labiau turiu su kuo kalbėti angliškai, negu turėjau Australijoje. Ten daugiausia namie sėdėjau, skaičiau ir rašiau, ir, beje, buvau išteikėjusi už šiauliečio, tad namie buvo kalbama šiaulietiška.

– Kita kalba, kitas miestas. Tai kartu yra ir sutapimas-nesuta-

ta atskridus į Australiją po kelionės, trunkančios dvi paras, išlipi kitame pasaulio krašte, tikiesi kokios nors egzotiškos kalbos ir gavėse pamatai užrašus anglų kalba, tarsi vaikščirotum Anglijoje ar Airijoje. Atrodytų, kad dėl suprantamos kalbos bus jaučiau, tačiau kultūrinis šokas ištinka dėl kitų dalykų. Šokas buvo ir grįžus į Lietuvą. Ir grįžus į Šiaulius pirmus metus manęs beveik niekur mieste nematėte, nes man reikėjo aklimatizacijos. Reikėjo surasti savo takelius, savus žmones, surasti savo užsiėmimą, kurio reikia būtent čia, šitame mieste, ne kitur.

– Gal patirtys kituose miestuose, kitose šalyse atkeliavo ar atkeliaus į jūsų kūrybą?

Kristina: Mano pirmoji knyga „Pasakojimas apie vieną miestą“ (2013 m.) buvo parašyta Sarajeve. Daug skaitytojų suvedė nenumatytas paraleles su Čarlzu Dikensu, kuris yra parašęs „Pa-

teksto pavadinimu ir tiek. Daug kas pristatinėjo ją kaip apysaką apie Sarajevo, bet ne, knyga yra apie mane. Tuo metu, kai ją rašiau, eseistika buvo populiari. Dabar tas žanras tartum užmaršty, jo vis mažiau. Eseistika iš esmės yra šiek tiek buitinis žanras, tai yra tekstai apie tai, kaip rašytojas mato pasaulį, tai aš ir pavaizdavau tą pasaulį, kaip jį matau. Samoningos ar nesamoningos paralelės tarp Sarajevo ir Šiaulių yra. Šiauliai yra miestas feniksas, jis degė per abu pasaulinius karus. O tuo metu, kai aš gyvenau Sarajeve, galima sakyti, buvo pokaris. Na ir dar įsiminė, kad Šiauliuose, kada nueisi į biblioteką, reikalingos mokyklinės knygos nerasi, nes jau bus paimta. Sarajeve buvo dar blogesnė situacija, netgi klaidi, nes serbai, bombarduodami miestą, taikėsi į kultūrinius objektus, ypač bibliotekas, kad ištrintų tautos atmintį. Vienas pirmųjų sunaikintų objektų buvo

Sandra: Apie Australiją esu daug prirašiusi ir pasidėjusi, nes kol kas nerandu „rakto“. Ten įvyko ir dešimties metų santuokos istorija, ir nuotykiškai Australijos lietuvių diasporoje, ir kelionės po dykumas. Galbūt apie visa tai galėtų būti net ne viena knyga. Norėjau greičiau „susitvarkyti“ su šia tema, bet kol viskas atmintyje gyva, reikia kuriam laikui atidėti. Kai nusprendžiu, kad rašysiu romaną, surandu kokią nesusijusią frazę, temą. Buvau sakiusi, jei rašysiu apie Australiją, tai bus susiję su tėvo tema, tėvyste. Apie šią ašį ėmė suktis įdomūs sutapimai, atradimai, dievoieška, atėjo naujas suvokimas. Netgi nutiko taip, kad prieš dvejus metus mano tėvelis mirė, kai jau ruošiausi grįžti į Šiaulius. Jis nespėjo apie tai sužinoti.

– Ar išgyvenate į savo kūrinius?

Kristina: Nežinau, kaip yra Sandrai, bet kai aš dirbu su rankraščiu, „įeinu“ į jį ir negaliu išeiti, mane jis persekioja kaip vaiduoklis. Jau parašytas, redaguotas, atiduotas, o mane vis dar persekioja, atrodo, lyg dar jį rašyčiau. Taip dabar yra ir su „Šiaulių ragana ir kitomis paslaptimis“ – finansavimas gautas, nustatyta data, kada turi išeiti, jau atiduotas redaguoti, o aš vis dar jaučiuosi, kad toje knygoje gyvenu.

Renku medžiagą istoriniam romanui apie savo protėvius XIX amžiuje ir pastebėjau, kad tie moraliniai dalykai, su kuriais susidūrė mano protėviai, dabar būtų laikomi žiaurumu. Rašant istorinį romaną irgi reikia išgyventi į laikotarpį. Bet artimiausiu metu to romano nebus, dar jam ne laikas.

Sandra: Tęsiant temą apie tai, kaip kuriama, tai manęs kaip Kristinos nepersekioja romanai po to, kai juos parašau. Aš tada jaučiu, kad viskas padaryta, nebereikia taisyti, baigta. Po to ateina kita, supratimo banga. Suprasti, ką aš parašiau, pradėtu tik po metų, dvejų ar trejų. Kai rašiau „Almanachą“, jis apie

medžiaga rinkta iš periodikos, iš kitų grožinių ir biografinių knygų, bet pati „mėsa“, pats audinys – iš kaunietiškos tikrovės čia ir dabar. Daug mažų tarpasmeninių dramų, buitinio dialogo lygmens detalių, kurios įvyko šiais laikais Kaune, perkėliau į 1939-uosius. Pasitaikė, kad kauniečiai klausė, kodėl rašiau apie Kauną, nebūdam tikra kauniete. Bet nejutau, kad skaitytojai nepriimtų knygos, neatpažintų savojo Kauno. Viena gidė sakė buvusi nustebinta, kad iš mano knygos apie savo miesto istoriją sužinojo dar kažką naujo.

Provansas – reiškia provinciją

– Ar provincijos sąvoka jums vis dar reikšminga? Ar ji žeidžia, paaiškina, ar jau nieko nebereiškia?

Sandra: Regis, čekų rašytojas Milanas Kundera yra pasakęs, kad būna du provincialumai: mažo miesto ir didmiesčio, pakraščio ir centro. Gali gyventi pasaulio centre ir būti provincialas viduje, o mažame miestelyje būti pasaulio centru, globaliu gyventoju, aristokratiškos dvasios žmogumi. Man patinka žodžių žaismas: štai Šiauliuose veikė prabangus prancūziško tipo restoranas, pavadintas „Provansu“. Prancūziškai „provansas“ reiškia „provincija“, bet dauguma to greičiausiai nesuspranta...

Kristina: Aš Šiaulių niekada neilgiau provincija, Šiauliai man yra ypatinga ekosistema. Slovėnų kalba provincialas yra „malomeščan“. Kitaip tariant, žmogus iš mažo miestelio, ir tai yra labai bausis įžeidimas. Man visą laiką būdavo labai juokinga, kai mano draugai slovėnai susipykę vienas kitą „malomeščan“ išvadindavo, ir tada pagalvodavau, kad Liubliana už Šiaulius mažesnė, neturi jie nė vieno didelio miesto... Dabar gyvenu tarp Vilniaus ir Nemenčinės mažame miestelyje ir svarstau, ar tą savo gyvenamąją vietą galiu laikyti provincija, nes ten vėl atskira ekosistema. Atvažiuoji į Nemenčinę, kalbi lietuviškai be akcento,

Žydų bendruomenėje vieši „Meno vyksmas“

Birželio 9 dieną Šiaulių apskrities žydų bendruomenėje vyko renginys „Vieno namo istorija iš atminties ir gyvai...“.

P. Višinskio g. 24 namo istoriją, kuriame įsikūrusi bendruomenė, pristatė gidas, istorikas Alfonsas Zaleskis. Tarpukariu šiame name gyveno gydytojas Simonas Volpertas, čia veikė privati odos ir venerinių ligų ligoninė. Namo išorė beveik nepakito iki šių dienų.

Renginyje parodą „Svečiuose „Meno vyksmas“ pristatė kaimynystėje, laikraščio „Šiaulių kraštas“ redakcijos patalpose, kuriantys dailininkai. Susitikime dalyvavo menininkai Nijolė Sitonytė, Rytis Garalevičius, Antanas Šeronas, Edita Varnelienė, Diana Stelmakovaitė.

„Meno vyksmo“ parodos „Šiaulių krašto“ redakcijoje organizuojamos nuo 2024 metų, per tą laiką atidaryta dešimt parodų. Šį kartą „Meno vyksmas“ pirmą kartą iškeliavo už redakcijos sienų.

Susitikime eiles skaitė Valstybinio Šiaulių dramos teatro aktorius Juozas Bindokas, saksofonu grojo Armundas Jonaitis.

Naująjį Icchoko Mero knygos „Lygiosios trunks akimirka“ leidimą pristatė žurnaliste, projektų vadovė Jūratė Sobutienė.

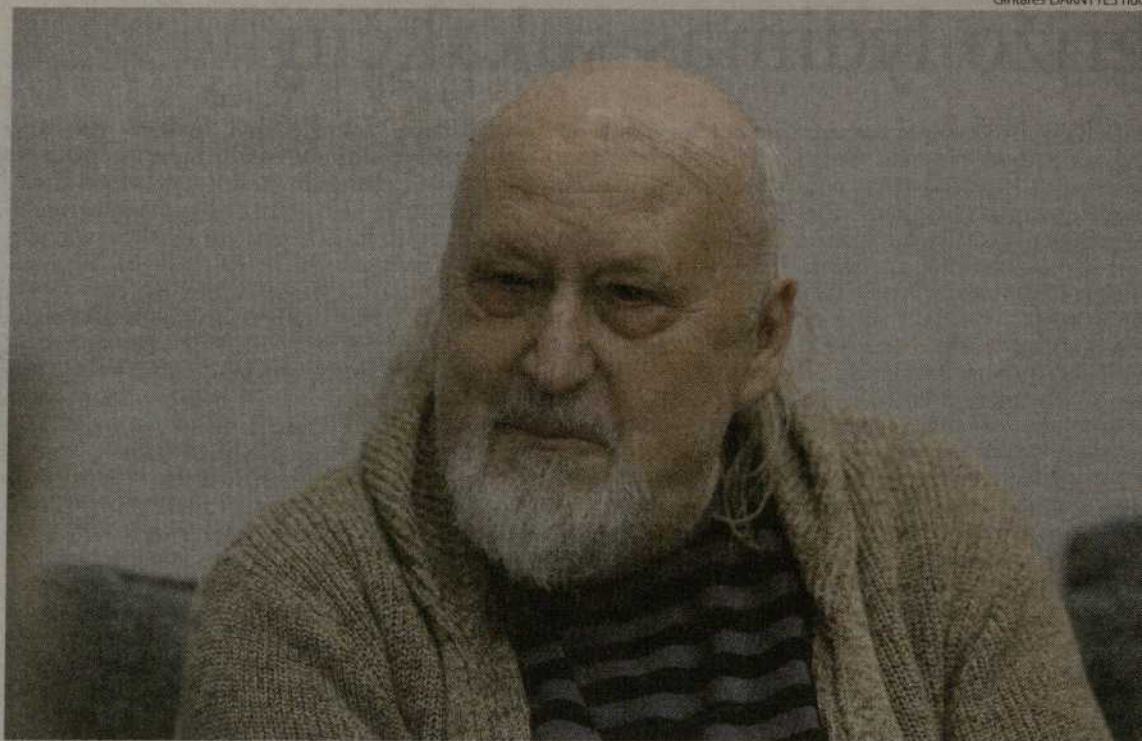
Renginį vedė Šiaulių apskrities žydų bendruomenės administratorė, buvusi ilgametė Šiaulių miesto kultūros centro „Laiptų galerija“ direktorė Janina Ališauskienė.

„Šiaulių krašto“ inf.

Gintarės DAKNYTĖS nuotr.

Parodą „Svečiuose „Meno vyksmas“ pristatė kaimynystėje, laikraščio „Šiaulių kraštas“ redakcijos patalpose, kuriantys dailininkai.

„Visą laiką stengiausi būti režisierius su žmogišku veidu, su aktoriais bendrauti kaip su savo lygiais, kiek tai įmanoma draugauti, aptarti problemas, o ne diktatoriškai primesti savo valią“, – sako Gytis Padegimas.

Gytis Padegimas į Šiaulius grįžo lydimas sukakčių

Atkelta iš 11 psl.

Dažnai klausia, ką duoda apdovanojimai, tokios knygos? Daug duoda, pasitikėjimo ar tikrumo jausmą, kad tai, ką darei, nebuvo veltui.

Pristatymuose paaiškėjo, kad mano spektakliai, net tie, kurie, atrodo, mažai ėjo, yra matyti, išgirsti, suprasti įvairių žmonių įvairiose vietose, rezonavę jų gyvenimuose. Pasirodo, spektaklis

nedingsta, žmonės gyvena, jų sąmonėje, vaizduotėje, paveikė jų gyvenimus netikėtai, nelauktai, keistais kampais ir tai pridoda jėgų kurti, kovoti ir nenurimti.

– Šiaulių dramos teatre vykusiame minėjime, skirtame A. Ragauskaitėi, esate citavę įsiminusių pamokymą, kad režisūra yra maratonas, kurį reiks bėgti visą gyvenimą.

– Dar bėgu tą maratoną. Todėl

labai vertinu gamtą ir jūsų laukdamas pasėdėjau sodelyje, til gaila, kad obelys iškirstos. Galvojau, kaip čia taip plika. Aktoriai sako, buvo sodas, kaip buvo gražu, kai per langą žiūrėjome obelys žydėjo.

Aš labai linkiu, kad Šiaulių teatras žydėtų ir kad vėl atsodintų sodą. Kad kiemelyje žydėtų sodas ir lygiai taip pat žydėtų menas scenoje. Daug daug metų.

Kai miestas nesutampa

Atkelta iš 9 psl.

Sandra: Po Antrojo pasaulinio karo Amerikoje, ypač Čikagoje, įsikūrė daug lietuvių, ten veikė labai didelis kultūros centras, nes buvo apsistojęs kone visas lietuvių literatūros žiedas. Atvyko, visi išmoko anglų kalbą, bet kur tie lietuvių literatūros vertimai? Jonas Mekas dienoraščiuose pasakojo pabėgęs iš lietuvių namų, kad įsilietų į tenykštę Niujorko kultūrą. O dauguma taip ir neįsiliėjo. Renku medžiagą straipsniui, kiek iš tiesų buvo bandymų pasiekti Amerikos auditoriją. Atradau, kad Antanas Škėma labai norėjo būti išverstas į anglų kalbą, tapti žinomas pasauliui, bet to neatsitiko, jis tarsi neišdrįso. Gal čia ir pasireiškia provincialumas, ta nedrąsa save parodyti? Škėmą tik dabar išleido angliškai.

Žmogus planuoja – Dievas juokiasi

– Sandra ir Kristina, gal norite užduoti po klausimą viena kitai?

Sandra: Kristina, jūsų novelė, kurią vertinau kaip komisijos narė, susijusi su mirties tema. Jūsų nėriniai skirti gotų subkultūrai, o tai irgi siejama su mirties kultūra. Ar jums svarbi ši tema?

Kristina: Esu ne tik rašytoja, esu drabužių kūrėja ir iš to pragyvenu. Ne iš rašymo, ne iš vertimų. Mano kuriamų rūbų estetiką pavadinau „Tamsiąja akademija“. Šitas stilius labai išpopuliarėjo prieš kokius penkerius metus, kai išėjo serialas „Trečiadienė“. Iš amerikiečių leidyklos gavau pasiūlymą išleisti knygą su nėrinų schemomis, kur būtų išlaikyta ta juoda,

Ingridos IKANAČIŪTĖS nuotr.

Kristina Tamulevičiūtė.

knyga bus bestseleris, taip ir nutiko. Taip, tos juodos estetikos aš turiu. Aš taip pat esu viena iš festivalio „Gotų naktis“ organizatorių. Esu atsakinga už festivalio literatūrinę veiklą.

Kokius autorius kviečiame? Pavyzdžiui, Virginiją Kulvinskaitę. Nesu tikra, ar ją būtų galima laikyti gotų subkultūros atstove tradicine samprata. Rašo ji įvairiausių dalykus, kuriuose yra ir humoro, bet jos novelėse yra ir tamsios estetikos. Ir man ta tamsa yra graži, įdomi. Aš esu susijusi su protėviais, jų jau nebėra, bet esu aš, yra mano vaikai. Tai klausimas dėl mirties, ar ją galima laikyti pa-

Man įdomi tema – kaip protėvių sprendimai paveikė mano dabartinį gyvenimą. O pastaruoju metu daug mąstau apie karą. Tikriausiai tam nemažai įtakos padarė slovėnų rašytojas Alešas Štegeris, kurio romaną neseniai išverčiau. Distopinis romanas „Neverendas“ – stora knyga, vaizduoja politines realijas. Parašytas prieš 10 metų, bet skaitydama aš atpažįstu dabartinę populistinę valdžią, nors rašytas kaip distopija. Knyga apie tai, kaip žmonės po truputį, iš lėto netenka laisvės. Yra bandančių protestuoti, bet jie labai greitai yra užčiaupiami, ir kaip baisu yra netekti laisvės. Alešo Štegerio ro-

labai nepatogi, labai sunki, labai tamsi. Vokietijoje ji buvo išrinkta Metų knyga verstinės prozos kategorijoje. Beje, pats Alešas yra labai šviesus žmogus, jis nuolat juokauja ir šypsosi...

Kristina: Mano klausimas Sandrai: ar planuojate likti Šiauliuose visą gyvenimą, ar čia jau ta vieta, kur galutinai įleidote savo šaknis?

Sandra: Mano šaknis yra čia. Anksčiau pasitelkdavau metaforą apie augalus migrantus: yra tokie, kurie keliauja vėjo pučiami, ride-nasi, paskui kažkur sustoja. Maniau, kad esu tas klajoklis augalas, kuris nešiojasi šaknis su savimi.

Remio ŠČERBAUSKO nuotr.

Sandra Bernotaitė.

buvo visada čia ir labai džiaugiu-si, kad jas atgavau. Mano šaknis visada buvo čia, nes be jų neįmanoma būti gyvam, jos maitina.

Ar planuojate likti Šiauliuose? Sandra: Žmogus planuoja – Dievas juokiasi. Iš manęs jau tiek išsijuokta, kad nieko jau nebeplanuoju... Tiesiog laikiu, kas bus toliau. Matau, kad dabar turiu ką čia veikti, net jaučiuosi čia reikalinga. Mano bičiulis Sigitas Benetis parašė romaną „Namas prie jūros“. Pavadinime užkoduota ironija, kad dažno žmogaus svajonė turėti namą prie jūros. Pagalvojau, o koks mano svajonių namas? Apsižvalgiau: gyvenimo vieno kambario bute Ežero gatvėje, vietos yra tiek, kiek man su katinu pakanka, viskas šalia: bažnyčia, biblioteka, teatras. Gyvenu savo svajonių name – tai senas penkiaaukštis!

Turiu kitą svajonę – įsteigti leidyklą. Mintis apie nekomercinę leidyklą Šiauliuose mane tiesiog persekioja. Jau net žinau pavadinimą – „Saulės valtis“. Kai pasakiau jį draugei dailininkei, ji parodė logotipą, kuris galėtų jai tikti. Juk mes, šiauliečiai rašytojai, sėdime vienoje valtyje, argi ne?

Kristina: Jeigu jūs atidarysite leidyklą ir leisite šiauliečių kūrybą, kai išsiplėsite aš galėsiu prisijungti kaip žmogus, atsakingas už užsienio santykius. Neseniai vienai leidyklai nupirkau knygos leidybos teises. Tuo labai didžiuojuosi, nes tai pirmasis toks mano pirkinys. – Kaip puikiai baigiame pokalbį! Ačiū, Sandra ir Kristina.